

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

Israelsmissionens magasin - nr. 2 juni 2021

TEMA

Jødiske menigheder

Menigheders mangfoldighed

Hvordan ser jødisk menighedsliv ud i dag?

Magasinet her stiller skarpt på dette spørgsmål og dykker ned i forskellige menigheder - messianske som ortodokse.

Mød præst Michael Beener, der bor på grænsen til Gazastriben, og som ønsker at dele ud af Guds fred til byens borgere gennem kirken "City of Life".

Tag læsebrillerne på og kom med David Serner på en guidet rundtur i den messianske bevægelse, og få spændende perspektiver på både teologi og tendenser i de mange forskellige menigheder, der findes i Israel.

Træd ind i synagogen på Krystalgade nr. 12 i København, og hør Jonas Demsitz på 25 år fortælle om, hvordan han oplever det meningsfuldt at være en del af det ortodokse menighedsfællesskab netop dér.

Jeg håber, du vil læse med og blive klogere.

Rigtig god læselyst!

Maria Strøm Risbjerg, redaktør

LEDER

Evangeliet til tiden

I 1974 mødtes 2.500 mennesker fra mere end 150 lande i Lausanne i Schweiz for at drøfte, hvordan den globale kirke kan engagere sig i Guds mission til verden. Det blev startskuddet til det, vi i dag kender som *Lausanne-bevægelsen*, og mødet i 1974 blev siden døbt 'Lausanne I', fordi det var den første internationale missionskonference i denne nye bevægelse. En af frugterne ved konferencen i Lausanne var *Lausanne-pagten*, hvori bevægelsen beskriver, hvad deres mission er: At hele kirken må bringe hele evangeliet til hele verden.

I 1989 blev 'Lausanne II' afholdt i Manila i Filippinerne. Her var over 4.000 mennesker samlet for at drøfte det samme som i 1974: Hvordan kan den globale kirke engagere sig i Guds mission til verden? Igen blev der formuleret et dokument, som denne gang fik navnet *Manila-manifestet*, hvori man igen forpligter sig på Lausanne-pagten fra 1974. Alligevel er sproget et andet, og man kan sagtens aflæse i dokumentet, at der er gået 15 år siden sidste missionskonference. I manifestet er der et klart kald til kirken om at samarbejde: "Hvis opgaven med at gøre evangeliet kendt til hele verden nogensinde skal lykkes, må vi samarbejde," lyder det. Herudover adresserer manifestet spørgsmålet om forholdet mellem evangelium og kontekst: "Evangelisation finder sted i en kontekst, ikke i et vakuum," slås det fast. Det betyder, at vi hver især må finde ud af, hvordan vi på den bedst mulige måde, kan 'oversætte' evangeliet ind i det nærmiljø, hvor vi selv befinder os, eller til den målgruppe, vi ønsker at

nå med evangeliet. For vel er kernen i evangeliet densamme uanset, hvem vi ønsker at fortælle det til, men det kan godt være, det skal *formuleres* eller *vises* forskelligt.

Springer vi frem til 2010 finder 'Lausanne III' sted i Cape Town i Sydafrika. Her var mere end 4.000 mennesker fra 198 lande repræsenteret. Målet var at samle ledere fra hele den globale kirke for at diskutere de mest presserende emner, når det kom til den globale kirke, samt hvordan vi gør evangeliet kendt. I forbindelse med konferencen blev *Cape Town-erklæringen* formuleret, som på mange måder er en fortsættelse af både Lausanne-pagten og Manila-manifestet. Men igen: Sproget har ændret sig, fordi tiderne har ændret sig. Nye ord bliver sat på gamle sandheder. Som Morten Hørning, akademisk leder og lektor ved Menighedsfakultet i Aarhus, skriver i forordet: "Kirken er altid [...] spændt ud mellem en *uforanderlig*, treenig Gud og en *foranderlig* tid og verden."

Kirkens ledere har lige siden begyndelsen været optaget af, hvordan sammenhængen er mellem evangelium og tiden. Som Morten Hørning skriver det, er den treenige Gud uforanderlig, men tiden og verden forandrer sig. Derfor må vi også være optaget af, *hvordan* vi formidler evangeliet ind i vores tid, og det er det, de forskellige udtalelser fra fx Lausanne-bevægelsen kan hjælpe os med at reflektere over.

Omkring år 50 mødtes de første ledere af den første kirke til det vi kender som Apostelmødet i Jerusalem'. Her var det presserende spørgsmål,

om de ikke-jøder, som kom til tro på Jesus af Nazareth, som Messias, skulle omskæres? Konklusionen dengang blev, at det skulle de ikke. Også i dag står vi overfor presserende spørgsmål, når det kommer til tro, mission og menighed. I skrivende stund er vi hverken i år 50 i Jerusalem, 1974 i Schweiz, 1989 i Manila eller i 2010 i Sydafrika. Vi er i 2021 i Danmark. Tiden og verden har forandret sig. Men evangeliet er stadig godt nyt. Det "er ikke et begreb, som skal tilføres nye idéer, men en historie, der skal fortælles på ny." (Cape Town-erklæringen)

Må Gud konstant gøre os nysgerrige på, hvordan vi bedst fortæller denne historie, dette evangelium, til de mennesker, vi er kirke iblandt. Angsten for at fejle må ikke holde os tilbage. Angsten for at være tavse med evangeliet, må til gengæld være en konstant drivkraft i os til kreativitet.

Arne Pedersen

Arne Pedersen, generalsekretær

Menighed og mission går hånd i hånd

✠ Joakim Hjorth, Israelsmissionens Unge - Foto: Privat

Organisationen Jews for Jesus har siden 1973 arbejdet for at give jøder muligheden for at møde Jesus. Nedenfor kan du læse et interview med Aron Lewin, leder af den tyske gren af organisationen, der sætter fokus på, hvordan lige netop vores menigheder er afgørende, når vi taler om mission.

Hvor vigtige er menighederne i mission?

Menigheden er enormt vigtig, fordi den er en slags naturlig udlevelse af troen. Den er det sted, der giver dig mulighed for både at mødes med andre troende samt at dele troen med andre, der ikke har den. Da Paulus begyndte sin mission, etableredes der menigheder, de steder, han kom hen. Mange mennesker kaldte ham derfor, lidt misvisende, for en "kirke-planter." Jeg tror ikke nødvendigvis, hans førsteprioritet var at plante menigheder. Nogle gange når dét bliver vores fokus i mission, mislykkes vi, fordi vi tror, vi skal starte med at finde en bygning, indrette den og gøre klar. Paulus startede i stedet for menigheder organisk, når behovet naturligt opstod, fordi mennesker kom til tro.

Hvilke udfordringer kan du se ved at engagere menigheder i mission?

Det ligger i den menneskelige natur at gå derhen, hvor det er nemmest at være. Menigheder kan derfor hurtigt blive sociale "klubber," hvor vi samles med vores venner, og hvor lovsangen er lige efter vores smag. Det kan blive meget indadvendt. I mine øjne er menigheden grundlæggende et fællesskab, som samtidig må være udadvendt.

Hvordan sikrer vi, at mission ikke kun er for en lille del af menigheden?

Kirkens ledelse kan sørge for god undervisning, der lægger vægt på, at mission ikke kun er for præsterne eller gade-teamet, der har været kristne hele livet. Når jeg bliver inviteret til at prædike i en menighed, prøver jeg at sørge for, at en af mine pointer altid er: Vi har dette gode budskab, og vi er nødt til at give det videre. Samtidig er du nødt til at sørge for, at menigheden er i stand til at gøre det. Du kan fx udruste folk til at tale om tro med deres kolleger på arbejdspladsen. Meget afhænger dog af lederskabet. Hvis de er optagede af mission, forplanter det sig ofte i menigheden.

Har det en positiv indflydelse på menigheden at være engageret i mission?

Ja! Uden tvivl. Jeg kan ikke komme i tanke om en menighed, der har lavet så meget udad-rækkende arbejde, at den har taget skade af det. En menighed er en levende organisme. Levende organismer går igennem livscyklusser. Hvis de bare gør det, de altid har gjort, vil de til sidst dø ud. Jews for Jesus har selv for nyligt gået igennem sådan en proces. Vi har lavet gade-evangelisation, siden vi blev grundlagt, og det gør vi stadig. Men vi har tilpasset det, og nu bruger vi bl.a. online-medier mere.

Hvad vil du sige til en menighed, der ønsker at være mere optaget af mission?

Jeg tror, det første, vi må gøre, er at vende os til Gud og bede om tilgivelse for vores mangel på udadvendthed. Derefter må vi så spørge, hvad næste skridt er. Du kan starte alle mulige koncepter op, men hvis de ikke er drevet af Ånden, så er det bare koncepter. Dernæst må du kigge på dem, du rækker ud til. Hvis du er i et område med mange ældre mennesker, så gå hen og tjen dem. Hvis der er mange fremmede, så forsøg at finde ud af, hvad deres behov er. Menigheder forsøger ofte at nå alle, men hvilke mennesker har din menighed på hjerte? Du er nødt til at se på, hvad behovet er og så dele budskabet. Hvis du hjælper uden budskabet, ender du bare med at være et flinkt menneske. Hvis du kun forkynder ordene, er der ikke noget, der bakker dem op. Folk er nødt til både at se vores liv og høre vores ord.

"Hvis du hjælper uden budskabet, ender du bare med at være et flinkt menneske. Hvis du kun forkynder ordene, er der ikke noget, der bakker det op. Folk er nødt til både at se vores liv og høre vores ord."

- Aron Lewin, leder af den tyske gren af organisationen Jews for Jesus

Håb kan findes selv når raketter rammer

📍 | Tekst: Julie Kajgaard, teologisk netværker - Foto: Unsplash

I november 2019 besøgte Julie Kajgaard den messianske menighed "City of Life", der ligger i den sydlige del af Israel i byen Sderot. Sderot grænser op til Gazastriben, og hverdagen i byen har i mange år været præget af raketter og luftsirener. Besøget i "City of Life" gjorde et stort indtryk på hende, og herunder kan du læse om, hvordan menigheden bringer håb ind i en usikker tilværelse.

I den sydlige del af Israel er der langt mellem byerne, og støvet landevej strækker sig så langt øjet rækker. Efter en lang køretur passerer jeg et byskilt med skriften Sderot. Jeg kører videre og ankommer til et industrikvarter, hvor min GPS fortæller mig, at jeg har nået min destination. Foran mig ligger en gammel lagerbygning. Da jeg kommer indenfor, bliver det dog tydeligt, at bygningens ydre ikke afspejler dens indre. Jeg træder ind

i en stor kirkesal, hvor rækker af stole står opstillet vendt mod en lille scene. Bagvæggen er turkisblå. Jeg har en aftale med menighedens præst Michael Beener, men inden vores samtale har jeg fået mulighed for at deltage i gudstjenesten.

Menigheden består primært af russisk- og hebraisktalende Jesus-troende jøder, og alle hilser venligt på mig, da de kommer til gudstjenesten. Der er oversættelse til engelsk, og jeg får udleveret nogle høretelefoner, så jeg kan følge med i det, der bliver sagt. Michael og hans kone Dina skiftes til at tale på hebraisk og russisk, og der bliver både sunget lovsange, gennemgået ugens toraportion og prædikeret over en passage fra evangeliet. Både børn, unge, voksne og ældre er dukket op, og det larmer på den gode måde i kirkesalen.

"Vi har erfaret gennem bøn, at vi skal blive her i Sderot. Vores opgave er at hjælpe og tjene mennesker samt fortælle det frisættende budskab om Yeshua."

- Michael Beener, messiansk jøde

Vi er her for at fortælle om Yeshua

"Jeg har ikke valgt at bo her, men Gud har kaldet mig til det," fortæller Michael Beener mig efter gudstjenesten, da jeg nysgerrigt spørger, hvorfor han lige netop har slået sig ned i en by som Sderot.

"Jeg er fra Ukraine, men flyttede til Israel for cirka 20 år siden. Da jeg søgte *aliyah* (tilladelse til at immigrere til Israel) i 2006, boede en del af min familie her allerede. Det samme gjorde Dina, der senere blev min hustru. Hun var kommet til Sderot i 1999 fra Rusland, og havde startet et studenterarbejde op i byen sammen med en håndfuld andre messianske jøder. Det blev starten på vores menighed i dag."

Michael Beener lægger ikke skjul på, at både han og hans kone Dina ofte har haft lyst til at flytte fra byen:

"Med missiler og raketter fra Gazastriben er det hårdt at bo her i Sderot. Vi beder ofte Gud om vished i, at vi er det rigtige sted." Da Israel trak sig ud af Gazastriben i 2005, blev antallet af raketter intensiveret til angreb på daglig basis, og det mærkede de tydeligt i Sderot. Nogle nætter kunne sirenen lyde mere end 40 gange, og det sætter sit præg på mennesker.

For nogle år siden befandt Michael og Dina Beener sig på et marked fyldt med mennesker, og så lød sirenerne pludselig over byen:

"Folk begyndte at styrte hen til bomberummene. Men der var en kvinde, der ikke nåede længere end til at gemme sig under et bord. Hun var helt i chok. Derfor gik vi hen og satte os ved hende. Vi bad om, at hun måtte mærke Guds fred. Da sirenerne hørte op, og faren var ovre, kiggede kvinden på os og taklede os for vores bøn."

For Michael er det tydeligt, at de er kaldet til at tjene mennesker i byen:

"Vi har erfaret gennem bøn, at vi skal blive her i Sderot. Vores opgave er at hjælpe og tjene mennesker samt fortælle det frisættende budskab om Yeshua. Lige fra begyndelsen har det været vigtigt for os at bede om byens fred, og det fortsætter vi med i dag."

Guds kærlighed i praksis

I dag er Sderot en by med godt 27.000 indbyggere, men da Michael Beener kom dertil i 2006, var indbyggertallet kun på cirka det halve. Det skyldtes, at der i 2001 var næsten daglige kampe mellem Israel og Hamas. Det var kun dem, der ikke havde råd til at flytte, der blev boende. Derfor er byen også kendetegnet ved, at der bor mange

”En af de vigtigste opgaver ved at bo på grænsen til Gazastriben er at bede for palæstinenserne. De er også mennesker, ligesom vi er.”

- Michael Beener

fattige jøder deri. Omkring halvdelen af byens beboere består af russiske jøder og derudover er der også mange holocaustoverlevende. Mange lider også af posttraumatisk stressforstyrrelse (PTSD).

Menigheden ”City of Life” ønsker at være en konkret hjælp ind i menneskers udfordringer, og i Sderot er der brug for både diakonal såvel som psykologisk hjælp. Derfor har kirken ansat en psykolog, som har samtaler med folk, der har det svært. Derudover bruger de også ressourcer på at hjælpe med at renovere lejligheder, uddele madkuponer og nye skolesager til byens børn. Selvom der er nok at tage fat på i Sderot, drømmer Michael om, at menighedens arbejde må vokse endnu mere. Helt konkret til den nærliggende by Netivot og til andre omkringliggende kibbutzer.

For Michael Beener handler væksten om, at endnu flere mennesker skal komme til tro på Yeshua: ”Vi ønsker, at endnu flere må høre om Yeshua. Vi tror virkelig på, at høsten er stor her i Israel, og at der skal sendes flere arbejdere til den.”

Gud har ikke opgivet Gazastriben

”En af de vigtigste opgaver ved at bo på grænsen til Gazastriben er at bede for palæstinenserne. De er også mennesker, ligesom vi er,” fortæller Michael mig, da jeg spørger ind til, hvordan han forholder sig til Gazastriben. Med raketter susende om ørene på daglig basis, kunne man forestille sig, at hadet til palæstinenserne have haft gode forhold for vækst. Det er dog ikke den vej, Michael har valgt at gå:

”De lever under forfærdelige forhold, hvor Hamas hjernevasker børnene og resten af befolkningen til at leve i frygt. Men befolkningen på Gazastriben har også et håb. Derfor beder vi om, at der må ske forandringer i deres samfund. At flere må finde håb i deres dagligdag. For eksempel ved at få et arbejde. Vi beder for, at der må komme en anden regering end Hamas. Så beder vi også for de kristne på Gazastriben. Det er så svært for dem, og der er meget frygt forbundet med at være kristen. Vi beder om, at Gud må styrke dem og give dem mod til at dele evangeliet. For Gud har ikke opgivet Gazastriben.”

Michael og Dina Beener bor i den israelske by Sderot, der grænser op til Gazastriben. De er en del af den messianske menighed ”City of Life”, og de brænder for at dele evangeliet med byens befolkning.

Livet i Sderot kan være både farligt og udfordrende, da de mærker meget til konflikten mellem Israel og Palæstina. Nogle nætter lyder luftsirenerne op til flere gange. Alligevel er de nået frem til, at Gud ønsker dem lige netop dér, hvor de kan tjene mennesker, som har brug for at høre om Guds fred.

Foto: Julie Kajgaard

Bagom den messianske bevægelse

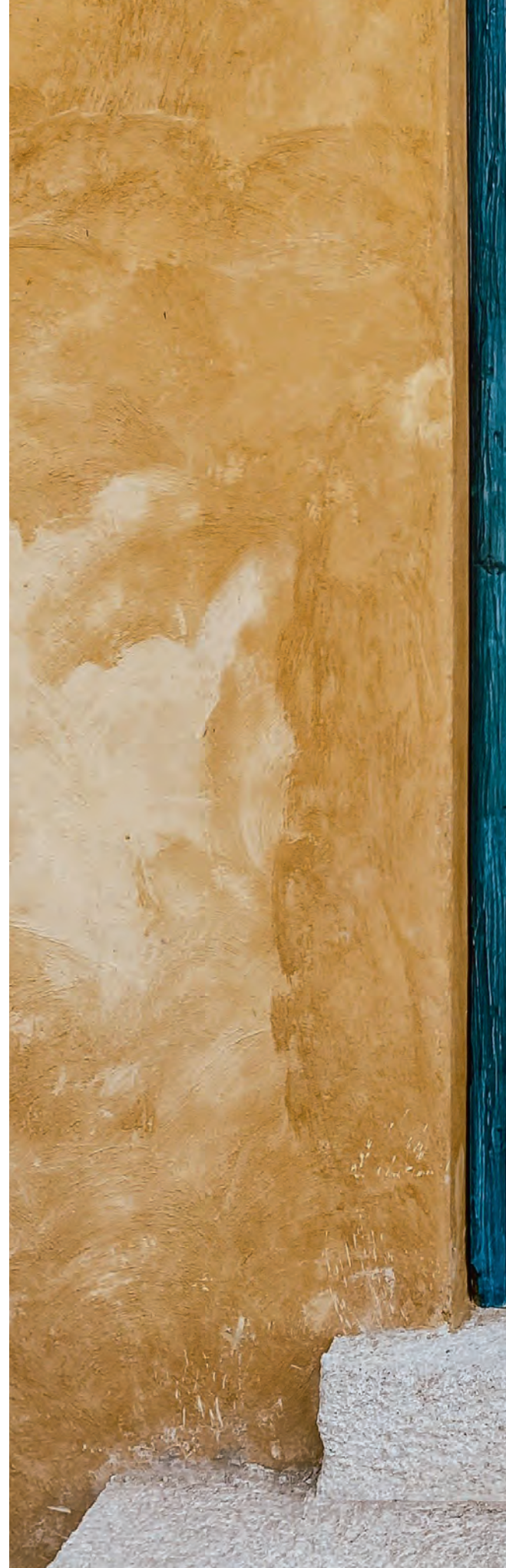
 | Tekst: Maria Strøm Risbjerg, redaktør - Foto: Unsplash

I 1999 udgav Caspari Centret bogen "Fakta og myter om den messianske bevægelse i Israel", der som den første udgivelse af sin slags indeholdt dybdegående undersøgelser af den messianske bevægelse i Israel. I dag, over tyve år senere, er der dog sket meget – endnu flere messianske jøder er immigreret til Israel fra andre lande, messianske familier har vokset sig større og flere mennesker er kommet til tro. Derfor har det været nødvendigt at opdatere undersøgelserne for at kunne give et tydeligere billede af bevægelsen, og det har præst i Den Danske Kirke David Serner været med til at arbejde på at virkeliggøre de seneste år. Herunder kan du læse om projektets udformning, vigtigste fund og opdaterede tal. Bogen forventes at blive udgivet i løbet af sommeren 2021.

Et spejl og et vindue

Er bevægelsen vokset? Er den modnet? Hvordan står det til med teologien? Er det stadigvæk i høj grad en immigrantbevægelse? Eller er den lokalt forankret? Og hvad med modstanden? Disse er bare nogle af de spørgsmål, der har været drivkraften bag det ambitiøse bogprojekt, der har til formål at tage temperaturen på den messianske bevægelse i Israel i dag. På Caspari Centret håber man, at undersøgelsen kan blive til velsignelse for den lokale bevægelse og dens menigheder samt for de internationale kristne, der ønsker at følge med i udviklingen.

"Bogen er tænkt som både et spejl og et vindue. Et spejl til hjælp, opmuntring og udfordring for de messianske jøder selv. Oget vindue til internationale kristne, som kan give et indblik i, hvordan landskabet ser ud samt en konkret hjælp til at bede for bevægelsen," fortæller David Serner.

"Antallet af messianske jøder vokser tre gange så hurtigt som den generelle befolkning".

-David Serner,
medforfatter til "Fakta og Myter om den Messianske Bevægelse i Israel"

Indsamling af data

Projektets data er indsamlet gennem interviews, samtaler og deltagerobservation i messianske menigheder: "De tal, vi med sikkerhed kan offentliggøre, er på de messianske jøder, der kommer i en menighed. Hvor mange, der er ellers, som ikke er en del af en menighed, eller som lever skjult, kan vi kun give kvalificerede estimater på."

I alt har Caspari Centret talt med 274 messianske menigheder og kender derudover til yderligere 7, som de ikke har kunne få kontakt til. Heri er internationale menigheder ikke inkluderet, hvori flere messianske jøder også kommer.

Caspari Centret har fået kontakt til menighederne gennem forskellige hjemmesider, der har lister med menighedernes navne og kontaktoplysninger samt ved at spørge de lokale menighedsledere om deres kendskab til omkringliggende fællesskaber.

Antallet af messianske jøder vokser

I 2018 offentliggjorde "Israel College of the Bible" et, hvad de beskrev som, "konservativt" estimat på antallet af messianske jøder i Israel. Det lød på 30.000, og selvom man kunne ønske sig, at bevægelsen er vokset så drastisk, viser Caspari Centrets undersøgelse dog, at lige gyldigt hvordan man vender og drejer tallene, er 30.000 dog langt fra et "konservativt" bud på virkeligheden.

I undersøgelsens 274 menigheder er der 15.323 medlemmer, hvoraf 8125 er voksne jøder, 4144 er jødiske børn og omkring 2000, som ikke er jøder. Tæller man de 12-13 internationale menigheder med, er der i alt 17.157 medlemmer, hvoraf 8408 er voksne jøder.

Der er altså langt til 30.000, men det betyder ikke, at tallene er tegn på en negativ udvikling. Faktisk vokser antallet af messianske jøder tre gange så hurtigt som den generelle befolkning, så der er grund til optimisme.

Til sammenligning med undersøgelsen fra 1999 var der 4959 jøder inklusive børn i menighederne.

En mosaik - ikke en bevægelse

Når vi taler om "den messianske bevægelse", så er det ikke en egentlig samlet størrelse. Der er ingen fælles sammenlutning, der dækker størstedelen af menighederne. Der er forskellige netværk, men ingen gennemgående teologi - på nær et punkt:

"Staten Israel er en opfyldelse af profetier. Det er alle enige om over hele spektret," fortæller David og tilføjer: "Derudover er der få udtrykte pacifister. De fleste mener, at man bør tjene sin værnepligt i militæret."

At der ikke er en sammenhængende bevægelse, kan ifølge David forklares med de kulturelle og sproglige forskelle, der præger menighederne. For selvom man måske kan tænke, at hebraisk er det dominerende talte sprog, består langt størstedelen af menighederne af immigranter. Faktisk er 54 % af alle voksne messianske jøder russisktalende.

Det er primært *inden for* sproggrupperne, man har kontakt med hinanden på tværs af menighederne, og det er der en god grund til, mener David Serner:

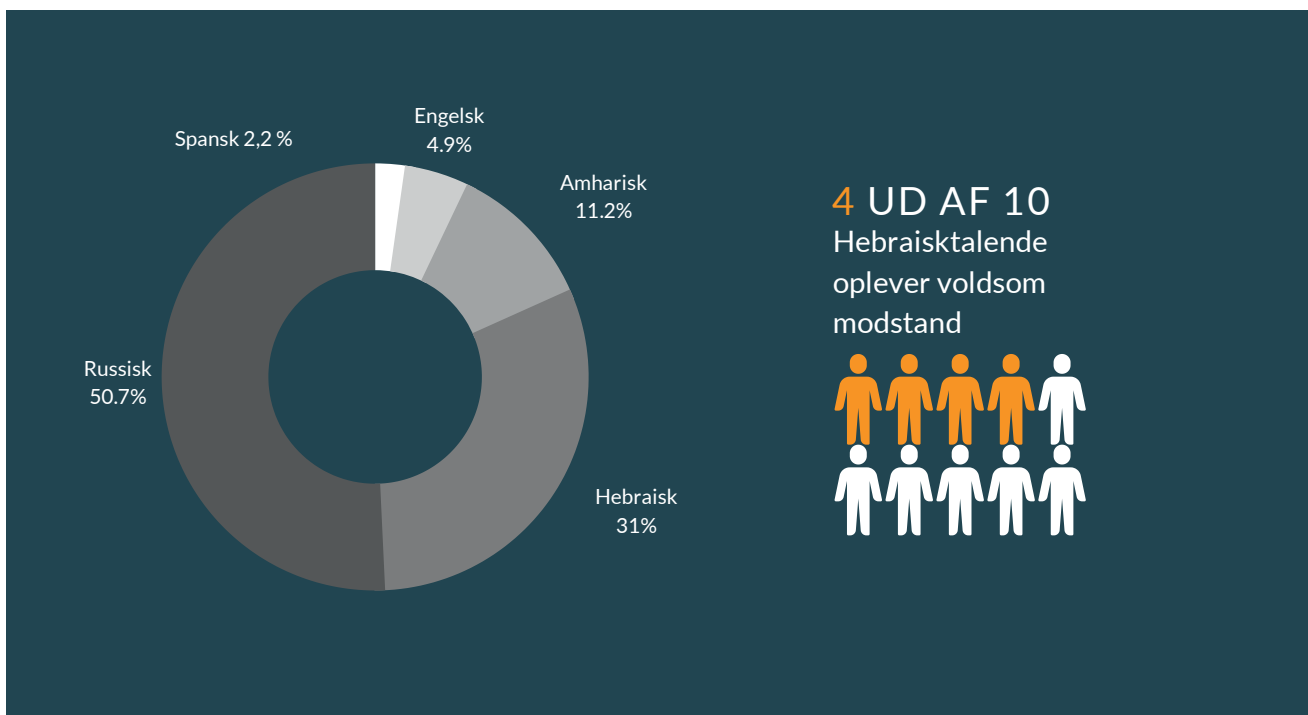
"Det afspejler på mange måder den virkelighed, Israel befinder sig i. Det er et meget opdelt samfund, og selvom alle lærer hebraisk, er der stadig områder, hvor fx russisk er dominerende. De messianske menigheder består primært af immigranter, og så er det klart, at man har stærke rødder til den kultur og den baggrund, man kommer fra."

Kun omkring 20 % af medlemmerne i den samlede bevægelse er jøder, der er født og opvokset i Israel.

Modstand: To modsatrettede tendenser

Der er knyttet en række personlige og strukturelle problemer til det at være messiansk jøde i Israel, og der er stadig en del menigheder, som oplever stærk modstand.

"Det er stadigvæk et spørgsmål om, hvem der kan kalde sig jøde. Det bliver diskuteret meget, og her falder de messianske jøder imellem to stole. Som jøde generelt -

Den messianske bevægelse er en broget størrelse, og det afspejler antallet af forskellige sprog i den også. Det er især de hebraisktalende menigheder, der oplever størst modstand.

om du er ortodoks eller sekulær – har man den holdning, at man kan være enten en god eller en dårlig jøde. Men tror man på Jesus, så mister man det at være jøde. Det er den grundlæggende præmis,” forklarer David Serner. Generelt tegner der sig et billede af to modsatrettede tendenser. På den ene side bliver det at være messiansk jøde mere og mere kendt i samfundet. På den anden side har vi set nogle af de mest voldsomme protester de seneste 10-15 år.

”Den mest kendte hændelse udspillede sig i 2009, da en bombe sprang hos en messiansk leder. Der er flere, som oplever, at deres billede og navn bliver klistret op i form af plakater på busstoppesteder med advarsler imod dem. Nogle oplever protester ude foran deres menigheder, som skal afskære dem fra at kunne komme ind og ud fra gudstjenesten. En menighed i byen Arad, i det østlige Israel, blev nødt til at flytte deres gudstjeneste ud i en nærliggende skov, der var længere væk end en sabbatstil, så protesterne ikke kunne komme derud. Hændelser som disse sker stadig en del,” fortæller David Serner og fortsætter: ”Menigheden King of Kings, som ligger i Jerusalem, udgav i 2019 en cd, der ligeledes skabte store protester. Der blev smidt frøer ind i kirken, trukket knive, og det endte med at politiet flygtede og

kom tilbage i fuldt udstyr for at opløse mængden. Men efter den episode blev de kontaktet af mange i lokalområdet, der spurgte, hvordan de kunne hjælpe dem. Der var mange støtteerklæringer, så selvom protesten var meget negativ, havde den alligevel nogle positive følger.”

Udover menigheder oplever organisationer også lignende tendenser. Den messianske organisation ”One for Israel”, der laver evangeliserende materiale på blandt andet YouTube, og som har en bibelskole i det nordlige Israel, blev i maj måned sagsøgt af ortodokse jøder for omkring 1,5 millioner kroner. Samtidig blev der forlangt, at al evangeliserende materiale på hebraisk skulle slettes.

Modstanden i tal

40 % af de hebraisktalende menigheder oplever det, der kan kategoriseres som ”voldsom” modstand”. I udtrykket ”voldsom” modstand ligger handlinger, der er, eller er på grænsen til det, ulovlige - hærværk, knivstikkeri, bomber, store ulovlige demonstrationer, og retssager, der ikke har hold i virkeligheden.

”Dem, der oplever ”voldsom modstand”, er i høj grad de hebraisktalende, og det tror jeg hænger sammen med, at de kommer mere i det offentlige søgelys. Der er næsten

dobbelt så stor sandsynlighed for, at du som hebraisktalende vil opleve voldsom modstand,” forklarer David Serner.

”Men det er også værd at lægge mærke til, at når der er 40 % af de hebraisktalende, der oplever voldsom modstand, er der også 60 %, der ikke gør,” kommenterer David Serner.

Nadversyn: Mere end symbolik

Kigger man på teologien, er der særligt to punkter, vi ser en forandring på. Det gælder synet på nadveren og synet på kvinder i lederskab:

”Det generelle syn på nadveren er ikke så uniformt, som man skulle tro. I begyndelsen af projektet var vi i tvivl om, hvorvidt vi overhovedet skulle spørge ind til det, da vi havde en stærk formodning om, at stort set alle mente, at nadveren udelukkende er symbolsk.”

Men ifølge undersøgelsen viser det sig, at næsten 40 % mener, at nadveren er noget *mere* end symbolsk og 5 % mener endda, at Gud på en særlig måde forbinder sig til elementerne.

”Jeg havde forventet, at det ville være meget tættere på 80 % eller 100 %. Så det overraskede mig,” fortæller David og tilføjer: ”Det vidner om en øget teologisk refleksion over nadveren – at den ikke er noget vi ”bare lige gør,” men at den har fået en øget tyngde og betyning.”

Kvinder i lederskab

Holdningen til kvinder i lederskab er også under stor forandring. Det viser sig nemlig, at 68 % mener, at kvinder principielt godt kan undervise eller have ledende roller. ”Mange har faktisk principielt ikke noget imod kvinder i

lederskab, men når det er sagt, er der ikke særligt mange, der udlever det i praksis,” fortæller David.

Faktisk har under 5 % af menighederne kvinder i lederskab. Baggrunden for disse tal finder vi ifølge David Serner i menighedernes hensyntagen til hinanden: ”Nogle menigheder har fortalt os, at det handler om ”kulturen” hernede, at når de ikke har kvinder i ledende roller. De gør det i respekt for de andre menigheder, der er imod det. Men nu viser det sig, at de fleste jo faktisk er enige. Kun 32 % mener, at kvinder ikke må undervise mænd. Det er overraskende, fordi vi troede, tallet ville være meget højere.”

Det er primært blandt de hebraisktalende, vi ser en dominerende holdning imod kvinder, der underviser mænd. 44 % i de hebraisktalende menigheder mener ikke, at kvinder må undervise mænd.

”Men det er stadig under halvdelen,” noterer David og fortsætter: ”Det er de menigheder med de mest prominente præster, der sætter tonen. Det holder andre fra at have kvinder i lederskab, selvom 40 % mener det modsatte.”

Præsters uddannelsesniveau

Et andet aspekt af bevægelsens lederskab er det generelle uddannelsesniveau. 57 % af bevægelsens ledere har ingen formel teologisk uddannelse. Med teologisk uddannelse menes der ikke nødvendigvis en akademisk uddannelse, men at man har afsluttet et officielt forløb med dertilhørende officielle papirer. Mange har dog en bachelor eller en master i noget andet end teologi. Kigger vi på den sproglige fordeling, er det de russisktalende, der med sine 67 % uden nogen form

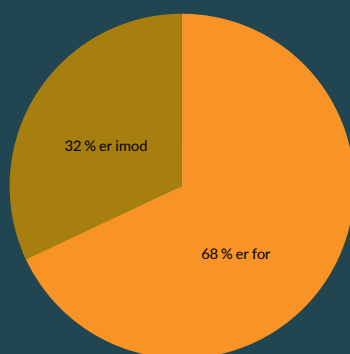
David Serner er, udover at være præst i Den Danske Kirke i Jerusalem, ansat ved Caspari Center for bibelske og jødiske studier. Caspari Center er et evangelikalt studie- og ressourcecenter med fokus på udrustning, discipelskab, akademiske studier og forskning.

Messianske jøder og kristne arbejder her sammen på at støtte den messianske bevægelse som en gren af den globale kirke. Det er i denne forbindelse, han har været med til at udforme og skrive bogen ”Fakta og Myter og den Messianske Bevægelse i Israel”.

Foto: Privat

HOLDNING TIL KVINDER I LEDERSKAB

UDDANNELSE

43% Ledere har en formel teologisk uddannelse

Holdningen til kvinder i lederskab har ændret sig markant de sidste tyve år. Men i praksis er der næsten ingen kvinder, der besidder ledende roller i de messianske menigheder.

for teologisk uddannelse ligger i spidsen. Blandt de hebraisktalende finder vi de højest uddannede, hvor 56% har en bachelorgrad eller højere i teologi.

"De to hovedårsager til dette er manglen på messianske institutioner, som er godkendt af staten. Derudover bliver uddannelse set som mindre vigtigt, end at man som leder har en stærk klar vision, et engagement og et disciplineret personligt åndeligt liv samt lederskabsevner," forklarer David Serner.

En lysere fremtid

Samlet set er der meget at glæde sig over, og de messianske jøder går ifølge David en positiv fremtid i møde.

"Bevægelsen er helt klart modnet over de sidste 20 år. Selvom der stadigvæk er en del økonomisk støtte udefra, så ser vi også flere lokale tiltag såsom bibelskoler og diakonale projekter, som i høj grad er lokalt forankret," fortæller David Serner.

Vender vi blikket mod den yngre generation, er der også

grund til optimisme:

"Særligt de unge er blevet meget mere tydelige omkring deres tro. Hvis man sammenligner med deres bedste-forældre, så er de langt mindre bange for, hvad de kan blive udsat for. Det eneste land, de skal forholde sig til, er Israel. De er født og opvokset her, og de er ikke bange for at miste deres statsborgerskab. De er meget mere åbne for at fortælle om, hvem de er, og mange oplever også accept derigennem," fortæller David Serner og tilføjer afsluttende:

"Bevægelsen er på vej et godt sted hen. Det går måske ikke så hurtigt, som nogle kunne tænke sig, men der opstår flere og flere tiltag. Uanset hvor meget man vender og drejer det, så vokser den messianske bevægelse. Det er svært at sige præcist *hvor* meget grundet immigration, og hvor meget den vokser grundet nye troende. Men uanset hvad, så vokser den messianske befolkningsgruppe i Israel tre gange så hurtigt som den generelle befolkningsgruppe ifølge vores tal, og det er jo ekstremt positivt."

Indenfor på Krystalgade nr. 12

 | Tekst: Maria Strøm Risbjerg, redaktør - Foto: Unsplash

Det er en våd regnvejrsdag, og jeg er på vej ned ad strøget med kurs mod den jødiske synagoge, der ligger i det indre København. Jeg har nemlig en aftale med Jonas Demsitz på 25 år, der selv er praktiserende jøde, og som er en del af den ortodokse menighed på Krystalgade nummer 12. Jeg er nysgerrig på, hvordan de er menighed, og på hvordan det ser ud at være jøde i Danmark anno 2021. Det er ikke nogen hemmelighed, at der er udfordringer knyttet til det at udleve sin jødiske identitet - i verden generelt men også i Danmark.

Allerede da jeg drejer om hjørnet fra Fiolstræde bliver jeg konfronteret med to tydeligt bevæbnede betjente, der bevæger sig op og ned ad gaden foran det bastante jerngitter, der skiller den smukke gule murstensbygning og resten af den danske befolkning ad. Det høje sikkerhedsniveau står som en påmindelse om både det tragiske terrorangreb i 2015, hvor Dan Uzan mistede livet, samt om en generel (højre)ekstremisme, der har vist sit ansigt gentagne gange bare det seneste år. Men selvom der er meget at sige om intolerance og antisemitisme, så ved jeg også, at det ikke er alt, der er at sige om de danske jøder. Derfor håber jeg, at jeg sammen med Jonas kan komme et spadestik dybere ned i, hvordan det kan være meningsfuldt at blive ved med at insistere på kalotten.

*Jonas Demsitz er 25 år og en del af den jødiske menighed i synagogen på Krystalgade nr. 12. Han er optaget af, hvordan han kan være med til at skabe en mere retfærdig verden.
Foto: Maria Strøm Risbjerg*

En jødisk synagoge i danske rammer

Jonas er iført læderjakke og har et smil på læben, da han møder mig foran synagogen. Sammen går vi igennem sikkerhedstjekket og videre ind i gården. En sikkerhedsvagt hilser på os, og Jonas minder ham om, at jeg er her for at lave et interview med ham.

Synagogen blev indviet i 1833 og er bygget i en storslået nyklassicistisk stil. Bygningens facade er trukket tilbage i forhold til gadens andre ejendomme, da det var et krav fra myndighederne i sin tid, at den ikke måtte virke for prangende i gadebilledet. Også i 1833 var der nemlig stærke holdninger til, hvordan de danske jøder måtte udleve deres tro.

Bevæger man sig indenfor i synagogen, finder man en stor sal fyldt med mørke træbænke, der alle peger med retning fremad mod et forhøjet podium og en prædikestol. Det minder mig på mange måder om en dansk folkekirke, og det er ikke tilfældigt, fortæller Jonas: "I de fleste synagoger befinder podiet sig i midten, og der er ikke nogen prædikestol. Men det var et krav, da man i sin tid fik lov til at bygge synagogen, at den skulle have nogle fællesstræk med de danske folkekirker."

Den helt store forskel finder man i det forhæng, der beklæder bagvæggen, og som gemmer på menighedens håndskrevne toraruller. Torarullerne er hellige, og må derfor ikke berøres direkte. På podiet leder rabbineren eller kantoren menigheden i bøn og læser op fra Toraen. Der er et tekststykke til hver uge, og på den måde når man igennem hele Toraen på et jødisk år.

I landsbyen kommer man hinanden ved

I salen er der plads til 420 mænd og 256 kvinder, og efter jødisk skik sidder kvinderne på balkonen, da man mente, at det på denne måde ville være nemmere for alle at koncentrere sig. Her trækker Jonas på smilebåndet, for i praksis forholder det sig nok egentlig omvendt. Alle medlemmer har hver deres faste plads, som går i arv fra generation til generation.

Til en almindelig sabbatsgudstjeneste om lørdagen kommer der i dag mellem 50 og 100 mennesker.

De daglige samlinger morgen og aften de andre af ugens dage er svære at fylde ud, og da man skal være mindst 10 mænd samlet for at kunne gennemføre en gudstjeneste, bliver det ikke altid til noget.

Officielt er menigheden ortodoks, men graden af ortodoksi er meget varierende fra medlem til medlem.

"Vi er en broget flok, og det er der plads til," forklarer Jonas.

På programmet begynder sabbatsgudstjenesten kl. 9, men det er meget almindeligt, at folk kommer løbende ind til kl. 10.

"Man kan sammenligne menigheden lidt med en landsby og gudstjenesten med en markedsplads. Her kommer vi hinanden ved, og man får vendt verdenssituationen. Og så er det helt særligt at kunne lovprise og sige tak til Gud i fællesskab. Er man vant til stillheden under en almindelig gudstjeneste i folkekirken, får man nok lidt af et chok."

I Danmark bor der omkring 5-6000 jøder, og selvom de alle langt fra er en del af den lille ortodokse menighed, har de alligevel fællesskab med hinanden, fortæller Jonas:

"Vi skelner mellem menigheden, altså vores fællesskab her på Krystalgade, og så det store jødiske samfund. For mig er der forskel på menigheden og det jødiske fællesskab som helhed. I menigheden har jeg plads til at fordybe mig og praktisere jødedommen på et spirituelt og intellektuelt niveau. Det store fællesskab, det jødiske samfund, giver mig mulighed for at fordybe mig mere i det kulturelle og sociale. Personligt værdsætter jeg begge dele meget, men for mange danske jøder er det primært sidstnævnte, der fylder mest. Fælles for både menigheden og det jødiske samfund er, at vi deler en fælles historie, et fælles ophav, sprog (både dansk og hebraisk) og en fælles relation til landet Israel på den ene eller den anden måde."

Flertallet har ikke altid ret

Jonas er tredje generation i sin familie, der er vokset op i Danmark. Hans forældre har begge rødder i Østeuropa, og i løbet af hans barndom har de overholdt *kosher* reglerne for mad og fejret de jødiske helligdage. Derudover har han gået på den jødiske Carolineskole. Ellers er han vokset op som "kulturjøde," som han selv beskriver det. Det ser dog anderledes ud i dag, hvor han har en personlig tro og er mere på linje med en ortodoks jødedom. Han skiftede retning i sine teenageår, da han, efter en årrække som brændende ateist, begyndte at tænke over livets store spørgsmål:

"Jeg havde behov for noget, der stod uden for mig selv, jeg kunne forholde mig til. At der var forskel på godt og ondt. Så det hele ikke bare afhæng af mine følelser," forklarer Jonas og fortsætter: "Selv demokratiet kan vi ikke nødvendigvis stole på. Det har vi set gennem historien. Bare fordi flertallet siger, noget er rigtigt, betyder det ikke, det er det."

"Én ting er at kunne læse en tekst og udlægge den – noget andet er at kunne bruge den med andre mennesker. At kunne tage teksten med ind i verden og ned i folks hænder. At være rabbiner er en måde at leve på. En måde at være på over for andre."

I takt med at en interesse for filosofi voksede frem hos ham, fandt han ud af, at det gav mening for ham at tro på en Gud. Ikke lang tid efter stod det klart for ham, at han gerne ville være rabbiner en dag. I dag har han en bachelor i teologi fra Københavns Universitet og skal læse diakoni som kandidat efter sommerferien.

Når Jonas oplever sit forhold til Gud stærkest, er det når han står overfor svære valg i sin hverdag.

Her bruger han tid på at reflektere over jødiske bønner og passager fra Toraen. Han er særligt glad for sætningen: *Jeg binder mig til dig i kærlighed, retfærdighed, barmhjertighed og erkendelse.*

"Jeg bruger bøn som en måde at koble af på og gør det ofte, før jeg går i seng. På den måde lukker jeg for dagen ved at reflektere over, hvad der er vigtigt for mig i livet," fortæller han.

Det handler om praksis – ikke om tro

På Jonas' venstre underarm er tatoveret tre hebraiske tegn, der tilsammen staver ordet *tsdaka*. Oversætter man det, bliver betydningen noget i retningen af "en genoprettende retfærdighed." For Jonas ligger en stor del af jødedommens essens gemt her. For i forholdet til Gud handler det nemlig ikke om den personlige tro men om at have den rette praksis: "Det drejer sig om, *hvordan* jeg påvirker verden. Dét har betydning."

Mennesket har ifølge Jonas til opgave at skabe orden i vores ødelagte verden, og når det har gjort sin del af arbejdet, vil Messias komme og skabe en perfekt verden. I kristendommen mener man, at Messias allerede er kommet i form af Jesus, men i jødedommen venter man stadig på ham. Her er de 613 bud fra Toraen en konkret vejledning og en manual til, hvordan vi følger Guds gode vilje. De handlinger, der udføres for at bringe verden tættere på sin perfekte tilstand, kan også beskrives med det jødiske begreb *tikkun olam* og hænger tæt sammen med Jonas tatovering og hjertebrand for retfærdighed.

"Det er ikke en straf, at vi er her på jorden. Vi skal ikke frelses *fra* verden, men vi har et job at udføre her," fortæller han og fortsætter: "I Toraen står der, at vi skal tage os af de socialt udsatte. Hvad nu hvis vi skaber et

samfund, hvor der slet ikke er socialt udsatte?"

Denne tankegang og praksis ønsker han også skal afspejle sig i sit liv, hvis han en dag kan kalde sig selv for rabbiner:

"Én ting er at kunne læse en tekst og udlægge den – en anden ting er at kunne bruge den med andre mennesker. At kunne tage teksten med ind i verden og ned i folks hænder. At være rabbiner er en måde at leve på. En måde at være på over for andre."

Vi har brug for at genopdage tolerancen

Jonas drømmer om, at skellet mellem synagogen og den enkelte dansker må blive mindre. Ikke fordi vi i Danmark skal ligne hinanden, men fordi vi har behov for at kende til hinanden for at kunne leve med hinanden:

"Det handler ikke om, at vi nødvendigvis skal acceptere hindanden. Men vi skal *tolerere* hinanden. Jeg oplever, at ordet tolerance i høj grad har mistet sin betydning i dag. For der er forskel på accept og tolerance. Vi tolererer smerte. Vi elsker den ikke."

På samme måde skal vi ifølge Jonas give hinanden plads til at leve livet på forskellig vis – også selvom vi ikke nødvendigvis sympatiserer med hinanden.

"Jeg ser desværre en tendens i Danmark, hvor alt for mange tror, de ved, hvad der er bedst for andre. Det bliver sværere og sværere for den generelle dansker at relatere til det religiøse og det ortodokse. Det ser vi også i debatten om omskærelse."

Siden omskærelse på ny kom på den politiske radar for nogle år siden, har den højrenationalistiske bevægelse "Nordfront" været aktive med forskellige ulovlige aktioner såsom hærværk af jødiske kirkegårde og chikanering af enkeltpersoner.

"Det handler ikke om, at vi ikke må tage debatten. Men den måde, vi gør det på, gør faktisk en forskel," mener Jonas.

På hans egen bandedel håber han, at synagogen vil åbne mere op for offentligheden og på den måde kunne være en aktiv medspiller i at bygge bro mellem danskerne. Så vi igen kan tilbageerobre tolerancen i Danmark på konstruktiv vis.

Jonas Demsitz er praktiserende jøde og en del af menigheden på Krystalgade nr. 12. Han holder af fællesskabet under gudstjenesterne, hvor de sammen lovpriser og siger tak til Gud.

Politibilen og de bevæbnede betjente foran synagogen er en konstant påmindelse om den risiko, danske jøder løber ved at praktisere deres religion åbent. Men selvom der er meget at sige om intolerance og antisemitisme, så er det bestemt ikke alt, der er at sige om de danske jøder.

Fotos: Maria Strøm Risbjerg

At være kirke handler ikke om mursten men om mennesker

✚ | Tekst og foto: Elisabeth Serner, udsendt til Den Danske Kirke i Jerusalem med sin familie

"Jeg beder om, at vi ikke må glemme, hvad vi hører, men at det må blive i vores hjerter." Sådan lyder den lille piges bøn, alt imens hun står imellem sine små kammerater, klar til at løbe ned ad stien til den skyggefulde plet som skal danne ramme omkring dagens sabbatskole. De voksne giver udtryk for, at de har brug for det samme og slutter op omkring bønnen med et Amen.

Vi er omtrent halvvejs i gudstjenesten, og ørkenvarmen er taget til i styrke. På grund af de gældende Corona-restriktioner mødes menigheden, som jeg denne lørdag har sat stævne udenfor i det bakkede område øst for Jerusalem. Jeg rykker diskret min plastik-taburet tættere på fyrretræet for at få mest muligt ud af skyggen, som det bringer, og sender en taknemmelig tanke til dem, der i sin tid har plantet disse træer i et ellers goldt og øde terræn. Den hebraiske lovsang klinger velkendt, og jeg genkender ægteparret, som leder os ind i tilbedelse af Gud. De har adskillige nye hebraiske lovsange liggende på YouTube, som jeg i den seneste tid har nydt at lytte til. Shilo Ben Hod slår akkorderne an på sin guitar, imens hans hustru hengiver sig til musikken. Det er fint i al sin enkelthed, og jeg glæder mig over, at vi igen kan samles udenfor vores hjem og på den måde høre lovsangsfællesskab og ikke blot opleve det via en skærm.

Jeg kigger mig nysgerrigt omkring og lægger mærke til, at der er folk i alle aldre. Det tiltaler mig og giver mig en fornemmelse af, at her er en gruppe, der ønsker at vandre sammen på tværs af aldersgrænser. Min veninde Pnina fortæller mig efterfølgende, at noget af det, hun sætter pris på ved menigheden, er, at der er flere børn, end der er voksne. Hendes udsagn får mig til at smile, og jeg tænker, at måske kunne Jesus have fundet på at sige noget i den samme retning. Pnina har været en del af

menigheden i sammenlagt 10 år, og hun har nu 3 piger, som også er glade for at være med til gudstjeneste. Hun deler med mig, at det, som betyder allermost for hende, er, at folk har omsorg for hinanden.

"Vores menighed er ikke bare en lørdagsforestilling," siger hun eftertænksomt. "Hvis nogle er syge, laver vi mad til dem, hvis nogle mangler penge til at betale regninger, hjælper vi dem, og hvis nogle har problemer, beder vi for dem," slutter Pnina.

Undervejs i gudstjenesten får jeg et lille indblik i, hvad hun mener. Ordet bliver givet frit, så folk kan dele forskellige oplevelser fra deres hverdag med hinanden. En person fortæller om, hvordan han i forbindelse med sit arbejde har haft mulighed for at dele troen på Jesus med forskellige mennesker. En anden fortæller om, hvordan han står overfor nogle udfordringer i hans lokalområde. Da hans stemme bliver grødet og knækker, omslutter hele menigheden ham og situationen i bøn med det samme. Jeg tager del i bønnen og beundrer i smug, at de formår at skabe et trygt rum i deres midte.

Jeg mærker den varme ørkenvind i mit ansigt og følger inden prædikenens begyndelse præstens opfordring til at huske at få nok væske. Min sidemand er på pletten med en flaske halvlunkent vand, som hun skænker op i plastikopper til mig og andre interesserede. Jeg håber i al hemmelighed, at prædikenen ikke er alt for lang, da vi allerede har været i gang i halvanden time. Præsten taler ud fra Johannes Åbenbaringen. Jeg får ikke fat i det hele men trøster mig med, at det er en svær bog, og at den søde dame, som oversætter det til engelsk, også har svært ved at følge med. Det er tydeligt, at tragedien på Meron-bjerget, hvor 45 ultraortodokse jøder mistede livet, påvirker præstens budskab til menigheden: "Vi ved ikke,

Elisabeth Serner har besøgt en messiansk menighed, der grundet covid-19 har rykket gudstjenesten ud i det varme og bakkede område i Østjerusalem. Her er kirke ikke bare en "lørdagsforestilling", men noget, der foregår alle ugens syv dage.

hvor lang tid vi og vores medmennesker har her på jorden," siger han og fortsætter: "Det er vores opgave at fortælle dem om Jesus." Der er en alvor i hans toneleje, og vi tager os tid til at bede for de ultraortodoske jøder i landet – ikke mindst de sårede og de efterladte.

Jeg lader mine øjne glide i retningen af Oliebjerget, hvor det er blevet forudsagt, at Jesus vil komme igen. Græsset er gult og afsvedet, og jeg reflekterer over, hvor let det er at antænde en brand, når alt er knastørt. Det giver mig et glimt af håb for vores menighedsliv rundt omkring i

verden. Guds ild kan fænge, og han har i virkeligheden optimale betingelser for at sætte os i brand, der hvor alt i os føles tørt og udpint.

Vi slutter gudstjenesten af med at dele nadver sammen og modtager Herrens velsignelse, inden vi går mod de parkerede biler. Jeg tænker på den bøn, som den lille pige så fint formulerede tidligere i dag og håber, at jeg kan gemme alt det, som jeg har set, hørt og været en del af i mit hjerte.

Israelsmissionens Unge inviterer ind i Guds mission

✚ | Tekst: Maria Strøm Risbjerg, redaktør - Foto: Pexels

Israelsmissionens Unge fylder 25 i år, og det markerer vi her i magasinet med en lille artikelserie, hvori vi stiller skarpt på ungdomsarbejdets spændende nuancer. I denne artikel tager landsleder Kent Rasmussen os med helt ind i maskinrummets inderste og fortæller os om, hvad organisationen grundlæggende er sat i verden for, og om hvordan en ny formålsparagraf skal gøre organisationen skarpere på kernen i arbejdet: At engagere unge i Guds mission.

Er der plads til mig i Guds mission?

Seks unge mennesker befinder sig syd for Tel Aviv hos organisationen "Shevet Achim," der hjælper hjertesygge børn fra Israels nabolande før, under og efter livsvigtige operationer. De spreder smil, leger med børnene og giver en hjælpende hånd, der hvor de kan. De seks unge er taget afsted som "missionspiloter," og Shevet Achim er bare ét af mange stoppesteder på vejen de næste tre måneder

på deres rundrejse i Israel. Opholdet byder på alt lige fra undervisning, spændende mennesker, hårdt arbejde og gode snakke. Missionspilot-programmet udtrykker på mange måder kernen i Israelsmissionens Unges arbejde, der handler om at få unge til at se sig selv som en del af Guds mission.

"Stor, global, mangfoldig"

Et kernebegreb for Israelsmissionens Unge er udtrykket "Guds Mission." Her arbejder organisationen særligt med tre ord, der beskriver forskellige grundlæggende aspekter i deres missionsforståelse: Stor, mangfoldig, global.

"Guds mission er meget større end os. Den strækker sig gennem historien fra Abraham og fortsætter ind til Jesu genkomst. Men selvom den er større end os, får vi alligevel lov til at spille en rolle i den," forklarer Kent Rasmussen og fortsætter:

”Så Guds mission er mangfoldig, fordi den ser ud på mange måder. Vi som individer har forskellige måder, hvorpå det er naturligt for os at træde ind i Guds mission. Det vil vi gerne gøre tydeligt for de unge samt udfordre dem. Mission er ikke *kun* at evangelisere på gaden. Det *kan* det være. Men det kan også være at tage hånd om skaberværket, når man gør det med den vished, at man tjener Gud med det. Til sidst er Guds mission *global*. Vi er ikke kun sat i vores egen lille andedam til at vidne for vores næste. Vi er også sendt ud i verden for at række evangeliet til mennesker, som aldrig har hørt det før. Samtidig har vi også brug for inspiration og opmuntring den anden vej.”

Ny formulering – gammel brand

I 2019 ændrede Israelsmissionens Unge deres formålsparagraf til formuleringen:

”Foreningen har til formål, på Bibelen og den evangelisk-lutherske folkekirkens grund, at unge danske kristne må se sig selv som en del af Guds store, mangfoldige og globale mission og tage del i den.”

Det vil foreningen i praksis gøre igennem:

1. Stærke fællesskaber
2. Kirkens mission *særligt* til det jødiske folk
3. Forsoningsarbejde for fred og retfærdighed særligt mellem det palæstinensiske og jødiske folk
4. Undervisning i Guds mission, kristendommens jødiske rødder og bibelsk teologi”

”Vi håber, at den nye formulering kan gøre os endnu skarpere på vores kerneformål: At engagere unge i Guds mission. Israelsmissionens Unge er en organisation, som vil være et fællesskab af unge kristne, der tager aktiv del i det kristne verdensbillede både lokalt, nationalt og internationalt,” fortæller landsleder Kent Rasmussen. Til forskel fra den tidligere formålsparagraf, rummer kerneformålet nu en større bredde. Det betyder dog ikke, at mission til det jødiske folk er slettet fra dagsordenen: ”De sidste tre punkter af formålsparagraffen, der omhandler det jødiske folk, Israel-/Palæstinakonflikten og kristendommens jødiske rødder, er for os et udtryk for foreningens historie og tætte samarbejde med vores moderorganisation, Den Danske Israelsmission, og som et særligt interesseområde i vores arbejde. Men det er for os ikke en afgrænsning af vores arbejde til kun de emner.”

Fra alle steder til alle steder

Opfattelsen, af hvad ”mission” er for en størrelse, og hvordan den ser ud i praksis, har ændret sig enormt

Israelsmissionens Unge ønsker at være en organisation, der inviterer unge til at være en del af og tage del i Guds mission. Mission ser ud på vidt forskellige måder, og her ses en "missionspilot", der skaber glæde blandt ældre i Israel.

Foto: Privat

bare de seneste 20 år. Her skal vi ifølge Kent være opmærksomme: ”Jeg tror grundlæggende, at enhver generation selv skal erfare det, som den tidligere generation har været overbeviste om. Vi kan ikke tage det for givet, at unge vil overtage nøde for mission, det kristne verdensbillede eller troen på Jesus,” fortæller Kent og uddyber:

”Vores forældres generation har haft blikket fra ”Vesten” til ”Syden” – fordi det gav mening i deres tid. Men det giver ikke mening længere. I dag snakker man meget mere om at mission foregår ”fra alle steder til alle steder”. Mission er ikke længere en envejsting. Vi har i lige så høj grad brug for at hente inspiration hjem til vores kristenliv fx fra de steder i verden, hvor kirken er i enorm vækst eller forfulgt. Jeg håber, at vores arbejde kan være med til, at unge må få et sundt syn på, hvad mission er. Men også et moderne syn, som jo har ændret sig siden vores forældres generation.”

Derfor er Israelsmissionens Unges fundament netop så vigtigt: At unge må se sig selv som en del af Guds mission – og tage del i den.

”Hvis unge ikke får et blik for mission, så får de heller ikke et blik for *Israelsmission*,” konstaterer Kent.

Velkommen på Holmsborg

D. 23. - 31. juli 2021 er der bibelcamping på Holmsborg under temaet "Verden set fra korset", hvor generalsekretær Arne Pedersen blandt andet skal tale.

"Efter et langt år med corona trænger vi til at komme ud og være sammen med andre mennesker. Ikke bare vores egne få virusvenner og små bobler, men det store fællesskab, hvor man fryder sig over at være mange. Vi skal prøve at forstå, hvordan vores liv og verden ser ud oppe fra ... fra korset. Hvordan ser mit gudsforhold ud, set oppefra? Hvordan ser mit forhold til verden og andre mennesker ud, set oppe fra ... fra korset? Stort velkommen til at blive beriget og til at bidrage på Holmsborg Bibelcamping 2021," Skriver lejrpræst Erik Ladegaard.

Jøder fortæller om Jesus

"Findes der noget der er større end mig? Hvem er Gud? Giver det mening at tro? Hvad skal jeg tro på? Sådan er vi mange, der har spurgt, og vi spørger måske stadig."

Sådan lyder indledningen til en ny del af vores hjemmeside, der særligt henvender sig til danske jøder. Siden hedder "troshistorier", og indeholder en række forskellige jøders fortællinger om, hvordan de er kommet til tro på Jesus. Som mennesker spejler vi os i hinanden, og vi er overbevist om, at personlige fortællinger rummer muligheden for at bevæge, inspirere og forundre modtageren.

Vi håber, at siden må blive til velsignelse for nysgerrige mennesker - jøder som ikke-jøder.

Se siden på: israel.dk/trosrejser

Rejs ud med IU

Det har været et langt år med restriktioner og rejseforbud, men endelig begynder verden at lukke op. I Israelsmissionens Unge mener vi, at vi i dialog med verden også kan lære noget selv – både noget om os selv, andre og Gud. Derfor kan du med Israelsmissionens Unge rejse ud i verden på forskellige måder. Uanset om du har 2-3 uger til overs i din sommerferie eller vil bruge et halvt år på at tjene andre, så har vi noget for dig.

Klik ind på: ung.israel.dk og læs mere om, hvad der passer til dig eller skriv til kent@israel.dk hvis du er i tvivl eller har andre idéer.

Ny teologisk medarbejder

Israelsmissionen har netop ansat 26-årige Kasper Berg-holdt som bibelunderviser og teologisk medarbejder, og han skal fremover bruge 5 timer om ugen hos os.

Kasper læser til dagligt på Menighedsfakultetet, og så brænder han for teologien og kristendommens jødiske rødder.

Vi er utroligt glade for, at en skarp kommende teolog som Kasper vil lægge sin tid og sine kræfter hos os, og vi er sikre på, at han kommer til at bidrage med en masse godt ind i vores arbejde.

Har du lyst til at få besøg af Kasper i dit fællesskab, så skriv til ham på: kasper@israel.dk

Den Danske Israelsmission
Katrinebjergvej 758200 Aarhus N
Tlf: 7190 1885
Email: kontor@israel.dk
www.israel.dk
Tryk: Øko-Tryk (oplag 3400)
Reg. nr. 0994
Kontonr. 3054500

Mobilepay: 30503
www.israel.dk/giv
Redaktion: Maria Risbjerg (red.),
Arne Pedersen, Margrete Rolighed,
Solveig Hovaldt, Joakim Hjorth
Layout: Maria Bach Jensen og
Maria Risbjerg

Ønsker du at til- eller afmelde
magasinet?
Skriv til kontor@israel.dk

Oplysninger om medarbejdere og
landsstyret findes på israel.dk

ET SPADESTIK DYBERE I BIBELENS VERDEN

BIBELSKARKEOLOGI.DK

#SPREDVINGERNE

Kom og mærk de gode vibes på Frøstruphave. I det personlige møde lærer du os bedst at kende. Skriv dit barn op til de bedste år nu - for hos os er indmeldelse gratis.

Læs mere på frostruphave.dk

OPLEV ET FÆLLESSKAB,
HVOR DU KAN BLIVE TIL
DEN, DU ER **SKABT** TIL
AT VÆRE

Frøstruphave
Efterskole
Frøstrupvej 140
6830 Nørre Nebel
T: 75 28 21 88

Frøstruphave
Efterskole
- en skole med budskab

facebook.com/frostruphave

DIT, MIT OG VORES GUUUUULD

Jo meeere vi er sammen, er sammeeen. Vi EEEELSKER at lave skole! Simpelthen. Fuld ild, guuuuld og gejst. For vi brænder helt ærligt for at lave skole. Sammen! #jatakder

Også derfor ...
#dufårguldmedhjem

[tjek
djurslands.dk](http://tjekdjurslands.dk)

 **djurslands
efterskole**

ostruphave juni 2020.indd 1

03-06-2020 15:06:57

MED ISRAEL SOM GUIDE TIL BIBELGLÆDE

OLE ANDERSEN

På opdagelse i Bibelen

LogosMedia | 192 sider | 199,95 kr.

Spændende aha-oplevelser og nye indsigter ligger og venter, når Ole Andersen bringer viden om Israel og Bibelens jødiske baggrund med ind i læsningen af de bibelske beretninger.

Her er spændende erkendelser for både nye og garvede bibellæsere.

Forlagsgruppen Lohse | 7593 4455 | lohse.dk

"Vores opgave er at hjælpe og tjene mennesker samt fortælle det frisættende budskab om Yeshua."

*Michael og Dina Beener er messianske jøder og bor i byen Sderot, der grænser op til Gazastriben.
Foto: Julie Kajgaard*